

Трѣбваше... Ала какво можеше тя да стори съ невръстното си безсилие? Понѣкога ржката ѝ неволно докосваше дрѣжката на кинжала, останалъ споменъ отъ баща ѝ. Но кръвта я отвърщаваше.

До кога князь Иоанъ щѣше да чака въ далечната тугинска земя? Какво ставаше съ него? Нима никой, никой не се загрижваше за съдбата на законния наследникъ, нима никой не мислѣше да очисти отъ престола на Асѣновци петното, което го засѣняше? Толкова ли людетѣ свикваха съ всѣка беда, тъй много ли бѣха загрижени само за своето собствено благополучие, за запазването на живота и имота си, та можеха да прекарватъ днитѣ си съ затворени очи, срѣдъ толкова измама и позоръ...

Дълъгъ пламтящъ стонъ прокѣнтѣ у нея. Тя стисна съ свити юмруци челото си. Струваше ѝ се, че губи свѣсть. Спрѣ за мигъ въ отвода, за да дойде на себе си, преди да влѣзе въ гостната. Ала предъ нея застана загриженото лице на Добромиръ.

— Какво ти е, Марио? Болна ли си? — той я разтърси за раменетѣ. — Опомни се... Какво има?

— Кой уби баща ми?

Добромиръ трепна. Озърна се. Побледнѣ.

— Марио...

— Защо мълчите вие всички? Страхливци! Вече две години какъ коститѣ му викатъ за отплата... О! Да бѣхъ мжжъ! — тя преглътна сълзитѣ, които кипѣха въ гърлото ѝ. — Бихъ подигнала цѣлия свѣтъ, главата си бихъ заложила, ама не бихъ търпѣла повече... Кжде сж Иоанъ и Александъръ? До кога ще търпите убиенца върху бащиния му престолъ?

— Марио! — странитѣ, вратѣтъ, челото на момъка бѣха потъмнѣли, пълни съ гореща кръвь — Бжди увѣрена, че има кой да се грижи за това... — той стисна силно ржцетѣ ѝ — Бжди спокойна!

Изведнѣжъ той млъкна, отдрѣпна се. На стълбитѣ, които водѣха къмъ горния катъ, бѣ застанала госпожа Теодора. Тя ги гледаше съ шилестъ, изпитателенъ взоръ.